

ISSN 0134—2266

TÄHKE

1979

NR. II

SUUR JA LAI ON MAA, MIS ON MU KODU

35 AASTAT NÕUKOGUDE EESTI

VABASTAMISEST

...OLI külm ja tuisune veebruar 1944. Vihisesid kuulid, lõhkesid miinid ja mürsud. Vaenlasi rünnates tungisid Nõukogude väeosad üle jäätunud Narva jõe. Algas Nõukogude Eesti, meie sünnimaa vabastamine fašistide võimusest.

Olid rasked lahingud tollel kevadel ja suvel ja sügisel. Koos paljude teiste Nõukogude sõduritega võitlesid ka eesti korpuse sõjamehed. Üheskoos ületati Emajõgi, vabastati Tallinn. Ligemale kaheksa kuud kestis heitlus, enne kui kogu Eesti Peipsi järvest kuni Läänemere rannani sai vabaks.

Vaenlase väed pagesid Saaremaale. Möödus viis ägedat lahingupäeva ja fašistid tõrjuti saare pikimale poolsaarele — Sõrvele. Aga Sõrvel käisid ohvririkkad lahingud ligemale poolteist kuud! Viimaks 24. novembri hommikul õnnestus meie võitlejail tungida poolsaare tippu ja tuhandel vaenlase sõduril ei olnud enam muud pääsu, kui põgeneda merre ja püüda end kivide taha peita. Poolsaare tipus tuleorni varemeil lõi uhkelt lehvi- ma punane lipp. Nüüd oli viimane jalatäis Eestimaast vaba.

Ent Eesti mandrile ja saartele jäid sajad vennaskalmud. Neis puhkavad viimast und Nõukogude armee sõdurid. Meie ei unusta neid iialgi. Langenute mälestuseks püstitatud sammaste jalamile asetame austuses ja tänutundes lillekimbud. Nii täna ja alati . . .

EINO TALI

ÕHUPALLID

Oktoobripüha hommikul tõi onu Volli Teedule ja Tiidule õhupallid.

Teedule ja Tiidule meeldis üle kõige demonstratsioonidel käia. Muidu vaikne ja rahulik linn oli siis täis rõõmsaid peoriides inimesi. Muusika mürtsus, päike säendas läikimahõõrutud pasunafel ja lippe lehvis lihtsalt kõikjal — majade küljes, trammide ja trollide õhuliinidel, marssivate kolonnide eesotsas ja isade-emade kõrval käivate laste kätes.

Õhupalle oli neli. «Kaks Teedule, kaks Tiidule,» ütles onu Volli. Aga kui neid palle hakati suureka puhuma, tegi üks «pauh!» ja läks lõhki.

«See oli Teedu oma!» karjus Tiit.

«See oli Tiidu oma!» karjus Teet.

«Mina tahan kahte palli!» kisendas Tiit.

«Mina ise tahan kahte palli!» hädaldas Teet. Ja vennad oleksid karvupidi kokku läinud, kui isa poleks vahele seganud.

Vahepeal oli onusid juurde tulnud. Onu Lembit ja onu Ants töötasid samas brigaadis, kus Teedu ja Tiidu isa. Nad olid sisse astunud, et koos minna tehase juurde, kust nende kolonn pidi liikuma hakkama. Poiste riidu nähes vangutasid onud pead.

«Oi, oi!» imestas onu Lembit. «Ja ise tahate tulevikus kah rauaföömeesteks hakata. Meie brigaadis küll niiviisi omakasu taga ei aeta. Näe, minule andis meister ilusa hõbedakarva tehase embleemi kanda, aga mina raatsin seda küll onu Antsule loovutada. Võta, onu Ants, sul siis uhkem rongkäigus käia.»

Onu Ants surus onu Lembitu käft.

«Aitäh, sõber! Ole terve lubamast. Aga näe sa, mina ei taha kah kõigepealt endale mõelda. Olgu onu Vollil see rõõm meie hammasratast pea kohal hoida. Aga kolmanda õhupalli, mis siin pahandust tekitab, seome sinna külge.»

Niiviisi tehtigi. Ohe õhupalli Teedule, teise Tiidule ulatanud, sidus onu Volli kolmanda palli suure hõbedase hammasratta külge, ainult et ise ta seda kandma siiski ei hakanud.

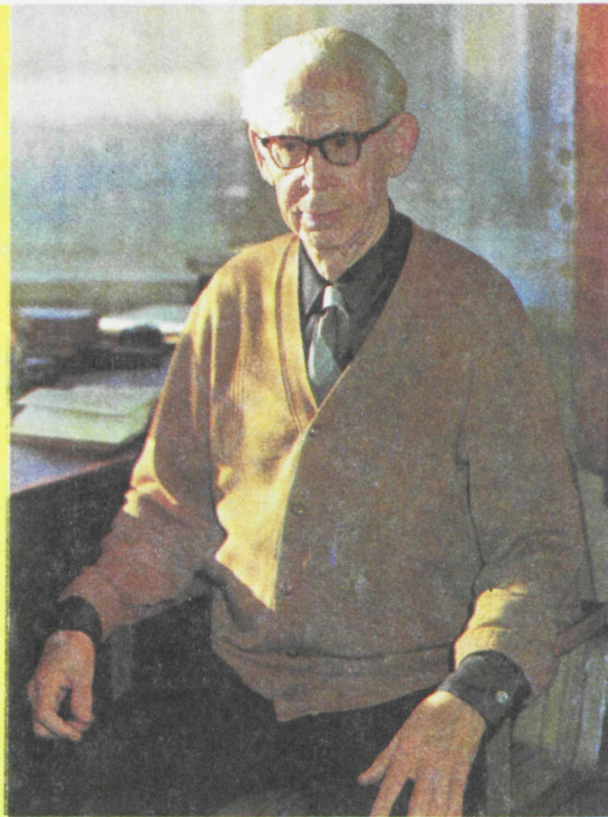
«Kui meister andis embleemi onu Lembitule, siis olgu see ikkagi onu Lembitu käes. Tubli tööga on tema selle ausalt ära teeninud.» Ja oligi aeg kogunemiskaupa minna. Üks poiss ühe, teine teise kätte kõrval, astus Teedu ja Tiidu isa ees, aga üksmeelne lustlik brigaad tuli kohe nende kannul. Keslinna poolt kostis puhkpillimuusika mürtsumist. Oli oktoobripüha, seitsmes november.

JÜRI RANT

Illustreerinud VAIKE PÄASUKE

Kes meist ei teaks seda lugu, kuidas metsa serval mugavas majakeses elas Jänkuema kolme pojaga — Esijänni, Teisijänni ja Pisipõnniga. Neil oli tore elada, sest õues kasvas võlu-line kapsapea — söö, kui palju suudad, vähemaks ei jää. Niiviisi algava loo — muinasjutu «Memme musi» on kirjutanud lastekirjanik ELAR KUUS. Suurem osa pikast elust on ELAR KUUSIL möödunud laste keskel ja kõrval. Kaua aega, peaaegu kakskümmend aastat, õpetas ta lastele koolitarkust. Aga hiljem jätkas nendega juttu oma raamatute kaudu. Need on võluvad raamatud. Nalja ja naeru, vigurite ning vem-pude vahelt leiab sealt alati ka midagi tõsist, mõtlemapanevat ja südameseminevat. Nende raamatute eest ütleme ELAR KUUSILE nüüd, kaheksakümnenda sünnipäeva puhul, suur, suur aitäh.

end varvastele, aitas oigaja istuli. Soovitas õrnalt: «Mine tee sulla-sulla.»
 Mart nuuksuma: «Ei saa minna. Koivad sellest koledast kooli kõmpimisest rikkis.»
 Tõsijutt, ta jalad seisid kõveriti, parem vasaku ja vasak parema asemel. Kuidas sihukestel kõnnid! . . . Viiu võttis jõu kokku, punnis venda kaenla alt toetada, talutas ta vannituppa. Seal ronis tüdruk taburetile, käenas vee jooksma. Kuid poisil olid ka käed rängast koolitööst krõnksu kooldunud. Ta katsus neid valamusse pista, need takerdusid kraani taha.
 Tüdruk agaralt: «Lase, Viiu ise.» Ta kastis näpud märjaks, kaapas vennal üle põskede.
 Too hädaldama: «Ai, mu nina oli lugemisest haige, sa tõukasid ta paigast ära!»
 Viiu püüdis nina paigale panna, poiss hoopis kisama: «Ai-ai-ai! Nüüd väänasid kogu mu pea teisele küljele . . .» Jaa, Mardi lõug tolknes öla peal, silmad jõllitasid selja taha. Vildak pea tagasi kohale ei pöördunud, kanguta kuidas tahes. Suu enam ei kõnelnud, vaid podises: «Päp-päp-päp-päp . . .»
 Isa-ema olid tööil. Ähmi täis Viiu tormas kööki: «Vanaema, vennal õppimisest jalad rikkis! . . . Ja siis käed krõnksus! Ja siis suu päputab!»
 Vanaema astus uksele. Silmitsenud Marti, lausus: «Ei sihukesest enam tarka meest tule. Tobukeseks jääbki.»
 Küll võivad mõne inimese sõnad tõhusad olla — lahendavad raske küsimuse raku pealt! Järsku läksid Mardi kõverad käed-jalad sirgeks, pea õigele kohale, suu samuti. Poiss hüüdis selgesti: «Ega see siin mina olnud, vaid Peep! . . . Minule meeldib rohkem Valdur. Näe, nüüd olen tema moodi.»
 Ta haaras nutuse õe, keerutas tolle rõõmsalt kilkama. Küllap oleks ka vanaema kilkama tantsitanud, ent kibeles kooli, jaksu sees rohkem kui vaja.

RASKE KÜSIMUS

ELAR KUUS

Mart käis kolmandat kuud koolis. Seal oli tal juba kaks sõpra: Valdur ja Peep. Valdur, alati terane ja tragi, vastas tundi nii hästi, et lust kuulata. Peep jälle, muidu laiskvorst, viskas sääraseid vigureid välja, et naera end või lõhki. Väärt mehed mõlemad. Aga kumb Mardile rohkem meeldis? Vaat see oli

raske küsimus.

Ühel hommikul mõlgutas Mart kauemini voodis: kas Valdur või Peep? Väike Viiu, ikka vara üleval, hõikas: «Venna, tõusel!» Mart lebas kui noff, oigas: «Ooh . . . Ooh . . . Väsisin õppimisest hirmsasti ära. Pole jaksu tõusta.»

Viiu kokkus: vennake nõnda otsas! Ta upitas

LASTEMÜÜJA

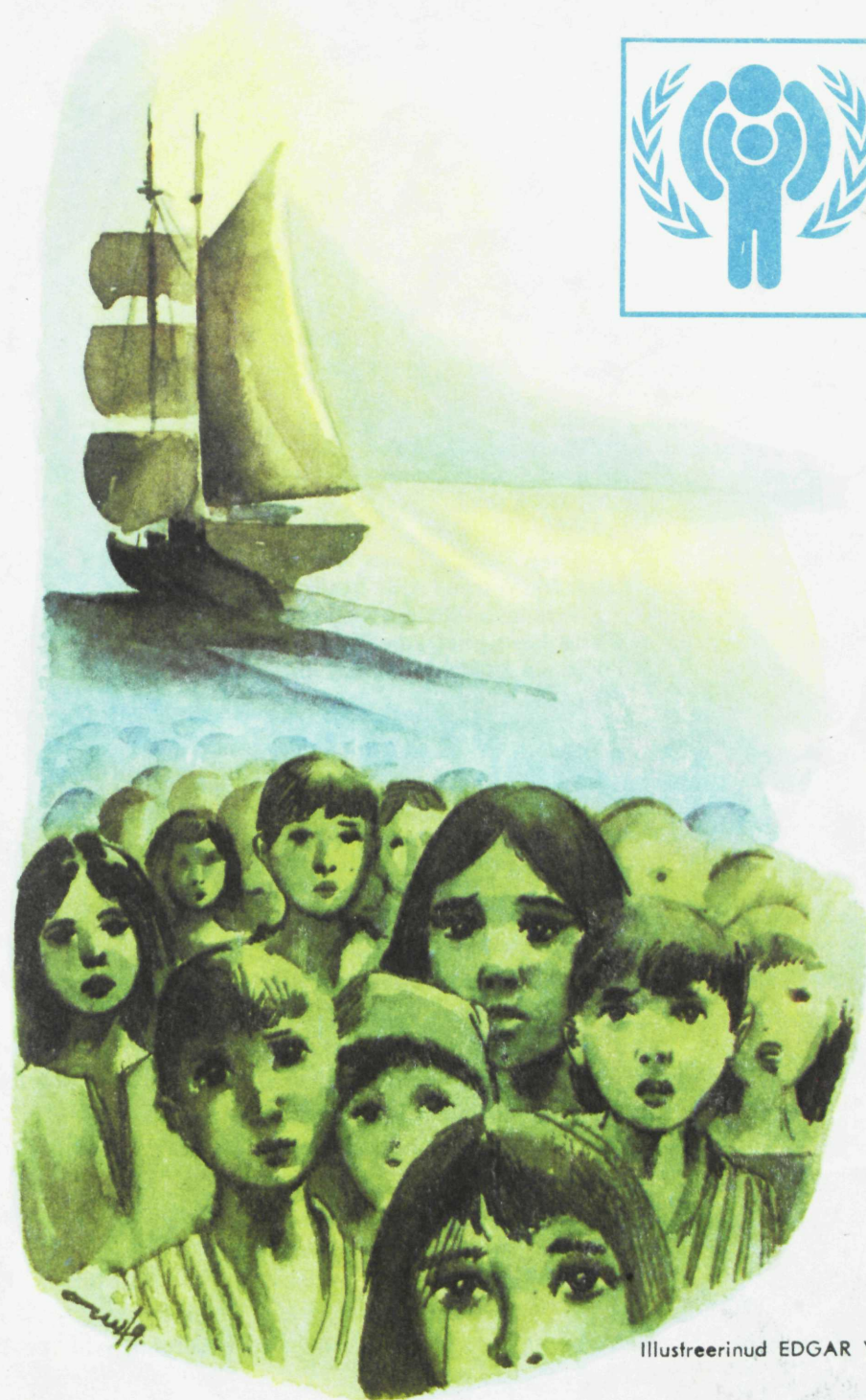
Pärsia lahes asuva väikese saarekese juures jäi ankrusse uhke purjekas. Maale tuli trobikond mereröövli välimusega meest, kaasas present, lauajupid, konksud ja köied. Turuplatsil pandi kogu kraam maha. Kohe läks kiireks tööks. Palju uudishimulikke kogunes vaatama, kuidas mereröövli välimusega mehed tsirkust ehitasid.

Algas etendus. Lapsed pääsesid tsirkusesse ilma piletita. Esinesid mustkunstnikud, tuleneelajad, akrobaadid. Lõpuks tuli areenile peamees — Ali Izmail Rabba. Ta jutustas lastele muinasjuttu heast ja kurjast vaimust. Aga ta ei jutustanud lõpuni. «Mõelge!» hõikas ta. «Kes muinasjutu lõpu õigesti ära arvab, saab auhinnaks paadisõidu ümber teie kauni saare.» Kaksteist poissi ja tüdrukut vastasid õigesti. Sellega tsirkuseetendus lõppes. Rahvas läks laiali, Ali aga võitjatega sadama poole.

See lugu juhtus alles hiljuti. Lapsed läksid lõbusõitu tegema ja mitte keegi neist pole tänaseni koju tagasi jõudnud. Ali Rabba pettis lapsi. Ta meelitas lapsed purjekale. Ja ei sõidetud mitte ümber saare, vaid kaugemale võõraste sadamasse. Seal müüs Ali lapsed ära. Need kaksteist poissi ja tüdrukut on nüüd orjad. Kogu elu peavad nad teenima oma peremeest. Koju ei pääse nad enam kunagi.

Ali Rabba aga sõidab oma tsirkusega järgmisele saarele. Ta pole muidugi ainus lastemüüja. Kogu maailmas röövitakse või müüakse igal aastal sada kaheksakümmend tuhat last. Kõige rohkem raha saavad müüjad 12—14-aastaste poiste eest.

Ajakirjast «Vokrug Svefa» ümber jutustanud
JOHANNES PIRITA

Illustreerinud EDGAR VALTER

Head isu!

VLADISLAV KORŽETS

«Head isu!» soovis ema, kui oli hommiku-söögi lauale pannud.

«Ei taha šokolaadi, ei taha...» hakkas Piret kohe pirisema.

«Söö, tütreke!» ei jätnud ema. «Pool tahvliit pead sa küll ilusti ära sööma.»

«Ei taha šokolaadi!» jonnis Piret edasi. «Tahan herkuloputru!»

«Herkuloputru ei saa enne, kui pool šokolaadi söödud,» ütles ema. «Sa tead ju küll...»

«Nii suur tahvel...» kiskus Pireti nägu nutule.

«Jäta nüüd!» pahandas ema. «Kui sa veel kaua kaupled, jääd pudrust hoopis ilma.»

«Tahan herkuloputru, herkulopu-u-utru!» pistis Piret tõnnima.

«Enne sööd šokolaadi,» jäi ema kindlaks. «See on väga maitsev šokolaad.»

«Oldse pole maitsev!» ei nõustunud Piret.

«Hoopis herkulopuder on maitsev.»

«Joo siis vähemalt limonaadigi,» palus ema.

«Ei taha limonaadi! Piima tahan!» virises Piret. «Piima saad siis, kui limonaad on joodud,» lausus ema.

«Ei taha šokolaadi ja limonaadi! Tahan herkuloputru ja piima! Putru ja piima!» kisendas Piret.

«Küll on laps!» kurtis ema. «Igal hommikul on üks suur pahandus — ei ta taha šokolaadi ega marmelaadi, ei halvaad ega pastilaad, ei karamelli ega limonaadi. Anna talle muudkui putru ja piima...»

«Putru! Piima!» nõudis Piret läbi pisarate.

«Olgu, olgu...» rahustas ema tütar. «Saad oma pudru ja piima, saad! Ainult, et vaat selle siin, selle pead küll enne ilusasti ära sööma. Head isu!»

Ja ema asetaski šokolaaditahvli ning limonaadiklaasi asemel lauale taldriku, millel oli suur tükk vahukooretorti.

Vaene väike Piret...

Plastiliinikamakas

TIIA TOOMET

Poes paistavad küll kõik plastiliinikarbid ühtemoodi. Igale karbile on ühtemoodi pruunide tähtedega peale kirjutatud PLASTILIIN ja siis veel vene keeles ПЛАСТИЛИН ja joonistatud lind ja karu. Iga karbi sees on ühtemoodi kuus plastiliinipulka: punane, kollane, roheline, sinine, pruun ja must. Ja kõigil plastiliinipulkadel on ühtemoodi triibud peal.

Alles kodus selgus, et tegelikult on Maidu ja Lauri karpides hoopis isesugused plastiliinid.

Maidu plastiliinist annab voolida rakette, lennukeid, autosid, laevu ja kahureid. Maja saab Maidu plastiliinist teha vaid suure vaevaga ja sedagi siis, kui kohe piksevarras peale panna, muidu vajub enne valmisamist kokku. Aga loomi ei anna Maidu plastiliinist üldse teha, proovi kui palju tahad.

Lauri plastiliinist annab loomi teha küll. Näiteks parti. Ja kala. Isegi kassi annab Lauri plastiliinist teha, kuigi see on natuke keeruline. See-eest on aga Lauri plastiliinist väga raske saada raketti. Vägisi kipub raketi kere pikaks venima ja ülemisse otsa kübar kasvama. Ongi seen valmis. Kui kübar on pruun, siis puravik, kui punane, siis kärbseseen. Kollase kübaraga võib olla kollane pilvik, riisikas või võiseen.

Veel saab Lauri plastiliinist teha okste ja lehtedega puud, kõige paremini õunapuud. Kui

õunad õunapuu otsas on rohelised, on nad toored, kui aga punased, siis küpsed. Vahel kukub mõni punane õun puu otsast potsuga alla.

Maidu plastiliin ei tee kunagi niisugust potsu. Maidu plastiliin vingub, põriseb ja paugub mis kole. Lennuk tõuseb õhku. Äike lööb piksevarrasse ja maja langeb kolinal kokku. Isa pahnab Maidu plastiliini peale, et see ei lase tal raadiot kuulata.

Ükskord läks kogu Maidu plastiliin kokku üheks suureks plastiliinikamakaks. Kamakas veeres algul niisama laua peal edasi ja tagasi. Lauale jäid kamakast kirjud plastiliinijäljed. Siis veeres kamakas tooli peale. Kui ka toolist küll sai, võttis kamakas hoogu ja tõusis õhku. Algul lendas kamakas isa juurde. Isa heitis kamakale pahase pilgu. Siis lendas kamakas ema juurde. Ema tõrjus kamaka eemale. Nüüd hakkas kamakas huilates mööda tube kihutama. Lõpuks lendas kamakas Lauri juurde. Laur ajas kamakat ära, aga kamakas ei läinud. Kamakas lendas just Lauri õunapuu kohale, tiirles seal natuke ja kukkus siis mürtsuga alla. Õunapuu läks ümber, õunad tulid küljest ära ja vajusid lömmi.

Nüüd võttis ema kamaka ja pani selle kapi otsa. Kapi otsast ei ole kamakas seni enam kuhugi lennanud.

SIIL JA JÄNES

Illustreerinud EDE PEEBO

«Mina küll ei julgeks minna
aedadesse, lausa linna.
Seal ei saa ju ennast peita —
ei või teada, et ei leita...»
arvab jänes.

Aga siil:

«Mis sa sellest siis nii heitud,
mind on juba kümme korda
nagu sina ütled — leitud.
Kui sind leitakse, on hea —
piima saad siis õige pea.»

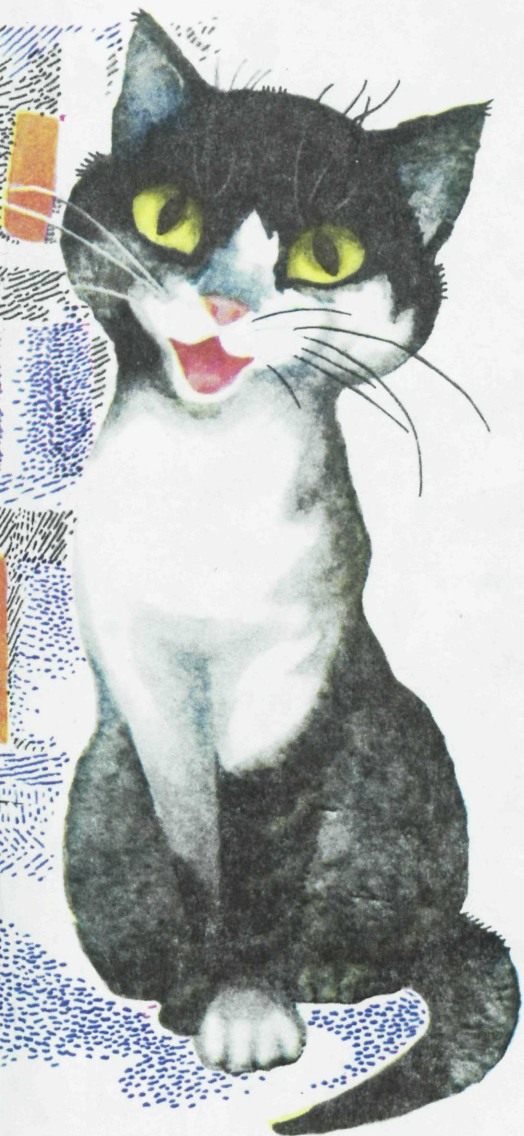
KIISU JA SIIL

Täna meile toodi siil.
Miisu silmad suureks ajas:

Okkad kasvanud tal selga, pähe...
oi kui palju sellele
silitamist vaja läheb!
Nõnda palju, see on liialt!
Nõnda palju silitajaid
meie majas
pole iial!

Pot-pot-pot-pot turtsus siil,
solvunult läks kapi taha.
Aru sai vist — kokkus Miisu,
olen kadekops ja paha...

Kui nüüd saangi silitada
ise vähem, eks ma siis
vähemaga läbi aja,
temal seda tõesti läheb
palju-palju rohkem vaja!

MESILASE LÕUNAMAALEND

See lugu juhtus sügiseses Tartus.
Seal väikest mesilindu vaevas külmakartus.

Ta mõtles: «Parim viis nüüd päästa end
on ette võtta lõunamaale-lend.»

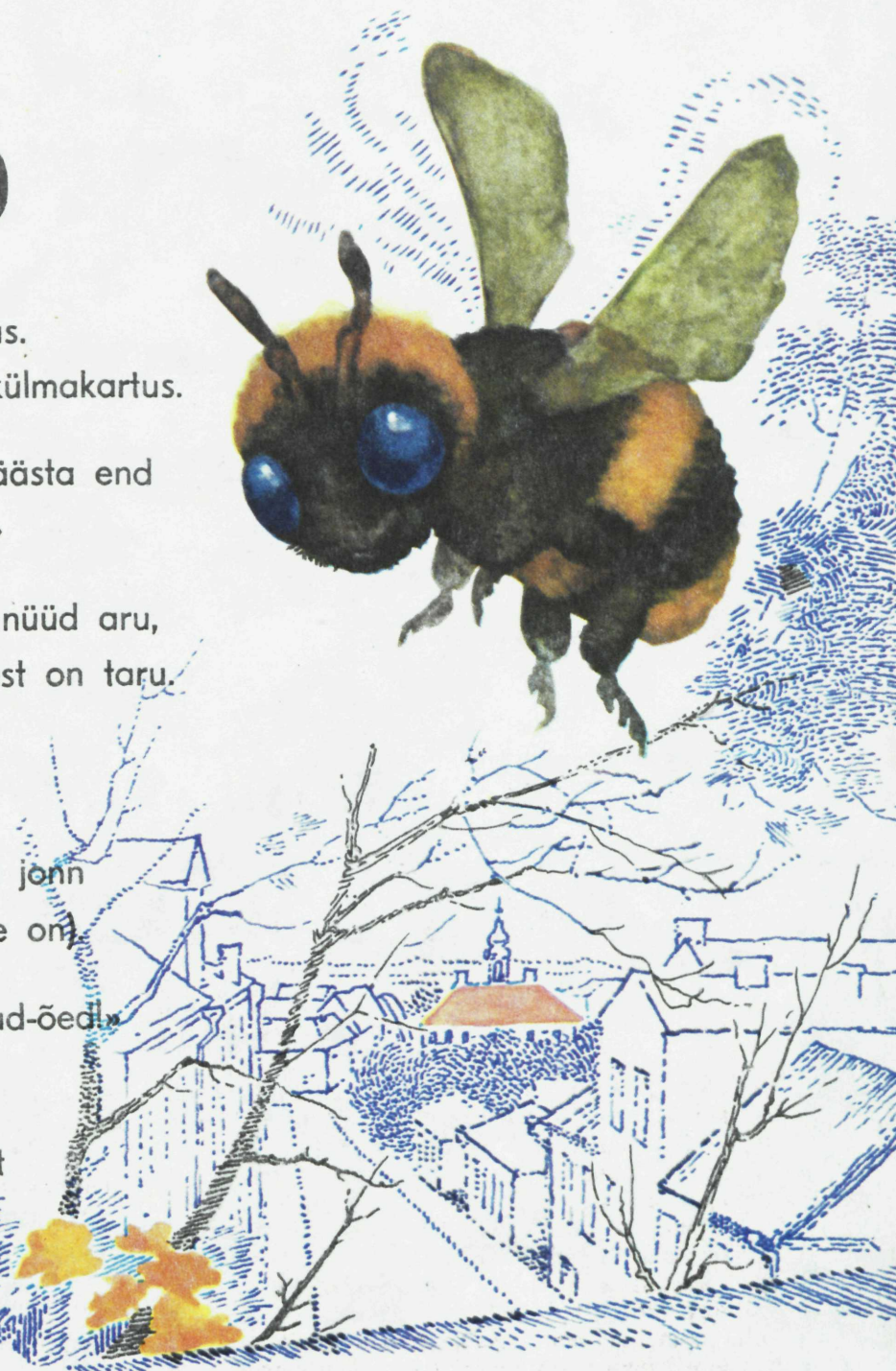
Küll teised vastu väitsid: «Saa nüüd aru,
et parim kaitse meile külma eest on taru.
Ei mesilane lõunamaale lenda.
sa väsitad vaid ära endal!»

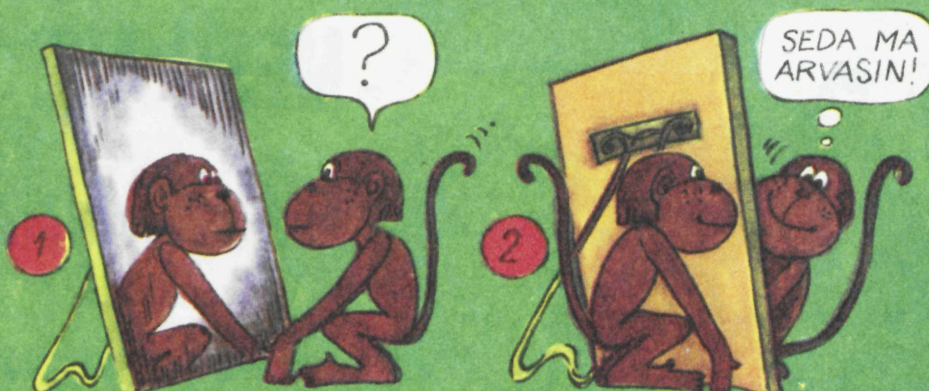
Kuid väikses mesilases oli juba jonn
(ma arvan, et te teate, mis see on).

Ta hüüdis: «Kohe näete, vennad-õed!»
ja lendas kaares üle Emajõe.

Veel pingutas siis kõigest väest
ja sai ka üle Toomemäest.

Veel veidi lendas, väsis aga
ja kuskil raudteejaama taga
lõppeski ta lõunalend.

HELJO MÄND NAERU- AED

ELJU MARDI

SUL ON PEO SEES NAERUSEEME
MUL ON JUTUMUGUL
MIS ME TEEME MIS ME TEEME
TEEME NAERULUGU
SINU SEEME MINU MUGUL
MUHEDASSE MULDA
JUTT SAAB JUURED KASVAB LUGU
NALJA NAGU KULDA
MEIE MAJJA RAHYVAS TÖTTAB
AIAS SIGIN-SAGIN
KÕIK SIIT VOIVAD NALJA VÕTTA
RÖKKAB NAERULAGIN
OH SA KOERUSK OH SA NAERUSK
VÄÄNLEN NAERU SÜLES
NAERUKAJAKALE NAERU
MEIST JÄÄB PEENRAL ÜLE

SUUREMALE SUUREM, VÄIKSEMALE VÄIKSEM

Piret ja Mare elavad ühes majas. Piret on kasvult väike, Mare aga suur. Varem käisid nad koos lasteaias. Nüüd õpivad tüdrukud samas koolis ja samas klassis. Ja kui saavad, mängivad alati koos.

«Mängime täna kooli,» ütleb Mare. «Mina olen õpetaja, sina oled õpilane.»

«Mina tahan vahel ka õpetaja olla,» palub Piret. Aga Mare ei anna järele. «Sina oled väiksem ja mina suurem. Ja suurem on õpetaja.»

Pireti ema toob tüdrukutele plaadikooki. «Las mina jagan,» tahab Mare. Ja ta jagab koogi kaheks — suureks ja väikeseks tükiks.

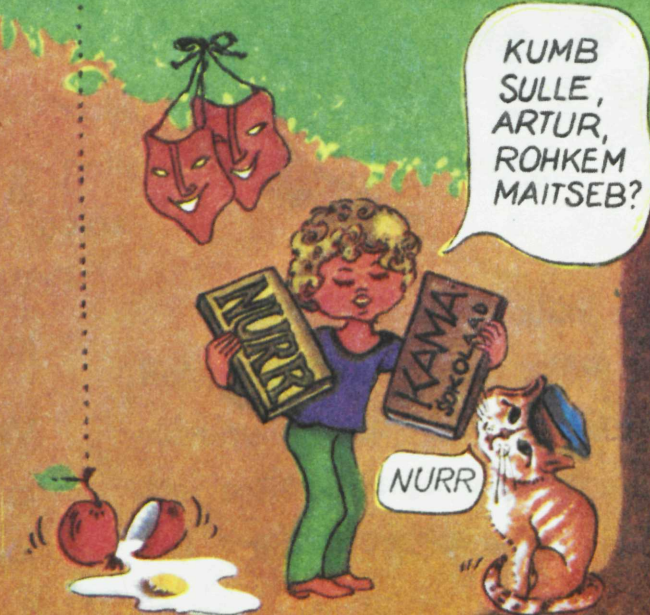
«Mina oleksin osanud täpselt pooleks murda,» vaatab Piret seda jagamist.

«Mina oleksin ka osanud,» ütleb Mare. «Aga suurem peab ju rohkem sööma.»

Kord läksid tüdrukud koos kooliaeda tööle.

«Teie puhastada on see lühike ja see pikk peenar,» juhatas õpetaja. «Olge siis tublid! Pärast tulen vaatan töö üle.»

«Teeme nagu alati — sinule suurem osa, minule väiksem,» ütles Piret kähku ja asus rõõmsalt lühemat peenart rohima. Mare läks nohinal pika peenra juurde. Ta nagu oli üsna mossis.

LAHKE REBANE

Ükskord küsisid kolm õekeset emalt suure korvi ja läksid tundrasse marjule. Aga tundras elas kuri nõiamoor, võttis tüdrukud kinni ja pistis korvi.

Astus nõiamoor kõige kõrgema puu juurde, tegi vastupäeva tiiru ümber puu ja käskis: «Kalluta end! Kalluta end!»

Puu kallutas end moori poole. Moor riputas korvi koos tüdrukutega ladvaoksale ja nõudis nüüd: «Siruta end!»

Puu ajas end sedamaid sirgu.

«Hohoo! Hihii!» naeris nõiamoor, ja kadunud ta oligi.

Õekestel nutt varuks. «Mis meist nüüd saab! Kuidas me tagasi koju pääseme!» Hakkasid tüdrukud ringi vaatama, kes appi tuleks.

Pajupõõsaste tagant kalpsab välja jänes. Tüdrukud paluma: «Kulla pikk-kõrv, aita meid. Võta korv puu otsast alla.»

Jänes raputab pead. «Aga kes minu jaoks talvel püünispaeku sõlmis. Ei mina võta.» Ja kalpsab edasi.

Kuiva ojasängi mööda jookseb lähemale kärp.

«Kallis käharsaba,» paluvad tüdrukud. «Aita meid alla!»

Aga hermeliin vastu: «Mifite ei aita. Kes mu pihta isa vibust nooli

laskis.» Ja hüppab edasi.

Kivilahmakate vahelt pistab koopaorav pea välja. Õekesed paluma: «Uruonu, uruonu. Tule appi.»

Aga koopaorav ei tule. «Kes need olid, kes koortel lubasid mu maja kallal kraapida!»

Hakkasid õekesed järjest valjemini nutma, ikka huu ja huu.

Kuulis seda rebane, tuli lähemalt vaatama. Rebane oli nõus õekesi aitama. Aga kuidas korvi puu otsast kätte saada! Tüdrukud teadsid.

«Ütle: «Kalluta end, kalluta end!» Aga enne tee tiir ümber puu.»

Käis rebane vastupäeva tiiru ümber puu, kergitas koonu püsti ja ütles: «Kalluta end!»

Sedamaid kallutas puu ladva vastu maad ja õekesed hüppasid korvist välja.

Kodus oli neid juba ammu oodatud. Tüdrukud jutustasid, mis nendega juhtunud.

«Hea rebane, lahke rebane,» ütles isa. «Ei hakka ma talle enam jahti pidama.»

Eskimo muinasjutu järgi ümber jutustanud
JAAN RANNAP

«Paraadil» — joonistanud
Paide I Keskkooli
õpilane URMAS KALDOJA

OKTOOBRIPÜHAD

7. novembri hommik. Sellel päeval toimub meie maal igal aastal Oktoobriparaad. Mina tõusin vara üles ja tegin kõik korda, et saaks rutem paraadile minna. Me marssisime koos paljude inimestega üle Võidu väljaku. Taevas oli täis värvilisi õhupalle. Kõik inimesed olid rõõmsad ja lehvitasid lippudega. See oli tore päev.

EVELIN RAAVÄLI,
Tallinna 52. Keskkooli
III klassi õpilane

KÜLL SAI NALJA

Kui ma koolist koju jõudsin, olid meil külalised. Mõtlesin, kuidas saaks kõige paremini nendele nalja teha. Korraga tuli mulle hea mõte! Ma kutsusin isa laua tagant ära ja jutustasin talle oma kavatsusest. Isa oli nõus. Ma ronisin isa kukile ja tõmbasin tema vana mantli ümber. Panin luku kinni ja nii sai meist üks väga suur ja pikk mees. Siis me läksime külaliste juurde. Nad ehmatasid ära ja pugesis peitu, kuhu keegi sai. Aga mina hakkasin naerma. Nii said kõik aru, et mina olen mina ja isa on isa. See oli lõbus õhtupoolik.

MARIKA KOROLEV,
Tallinna 8. Keskkooli
III klassi õpilane

KAELKIRJAK, HOBUNE, ELEVANT JA KOER

Elas kord ühes külas poiss.

Sellel poisil olid kaelkirjak, elevant, hobune ja koer Pontu. Loomad pidid töötama: kaelkirjak kandis vett, elevant pidi üle tornide ja puude vaatama, mis maailmas sünnib, hobune valvas hoovi ja vaese Pontu seljas ratsutati. Kuid need tööd ei sobinud loomadele. Kui kaelkirjak hakkas vett kandma, jäi terve küla vaatama, mis ämber seal üleval kõolub. Elevantil on pikk lont küll, aga ega londi otsas silmi pole. Hobust ei kartnud keegi, sest mis see ikka teeb, kui hobune hirnub hoovis. Kord ütles kaelkirjak: «Kuule, elevant, sinul on ju lont, mis sinul viga päevad läbi londiga vett tassida.» «Muidugi!» hüüdis elevant, «sina hakka maailma sündmusi uurima, sinul ei ole vaja isegi kikivarvule tõusta.»

Siis hüüdis hobune: «Hirnun kas või hääle ära, keegi mind kuulda ei võta!» Pontu oli nõus valvama maja, kuid hobusele soovitas ta siis vankrit vedama hakata.

«Muidugi,» nõustus hobune.

Sellest ajast peale on loomad oma töödega rahul.

SAALE VOORMANSIK,
Toila 8-kl. Kooli
II klassi õpilane

LÕBUS KOMALUGU

KUUNO KURK JA TOIVO TOMAT
EI TUNDNUD LAUSES ÜLDSE KOMA.
ÕPETAJA SIINA SPINAT
ÕPETAS NEID VÄGA VISALT.

KEYADEKS ON KÜLL VIST NII —
MÕLEMAL ON HINDEKS «VIIS».
EMA KÄEST EI SAA PRAGADA,
HOMMIKUL VÕIB KAUEM MAGADA.

HINDREK TÄLVET,
Kose Keskkooli
IV klassi õpilane

KOOGIMAIAS JUKU

EMA KINKIS MULLE NUKU.
NUKU NIMEKS PANIN JUKU.
JUKU HÄSTI TANTSU LÖI,
LAUALT KOOGI ÄRA SÖI.
EMA RIIDLES JUKUGA.
JUKU VASTAS NUTUGA:
«KOOGIMAIAS OLEN MA.»

SILLE PULK,
Kilingi-Nõmme Keskkooli
II klassi õpilane

Kala

RITA OLII KÖHIMA HAKANUD.

EVE SELGITAS: «RITA OLII LASTEAIAS KÖHULI LUMEL JA KARJUS. SELLEPÄRAST TA NÜÜD KÖHIBKI.»

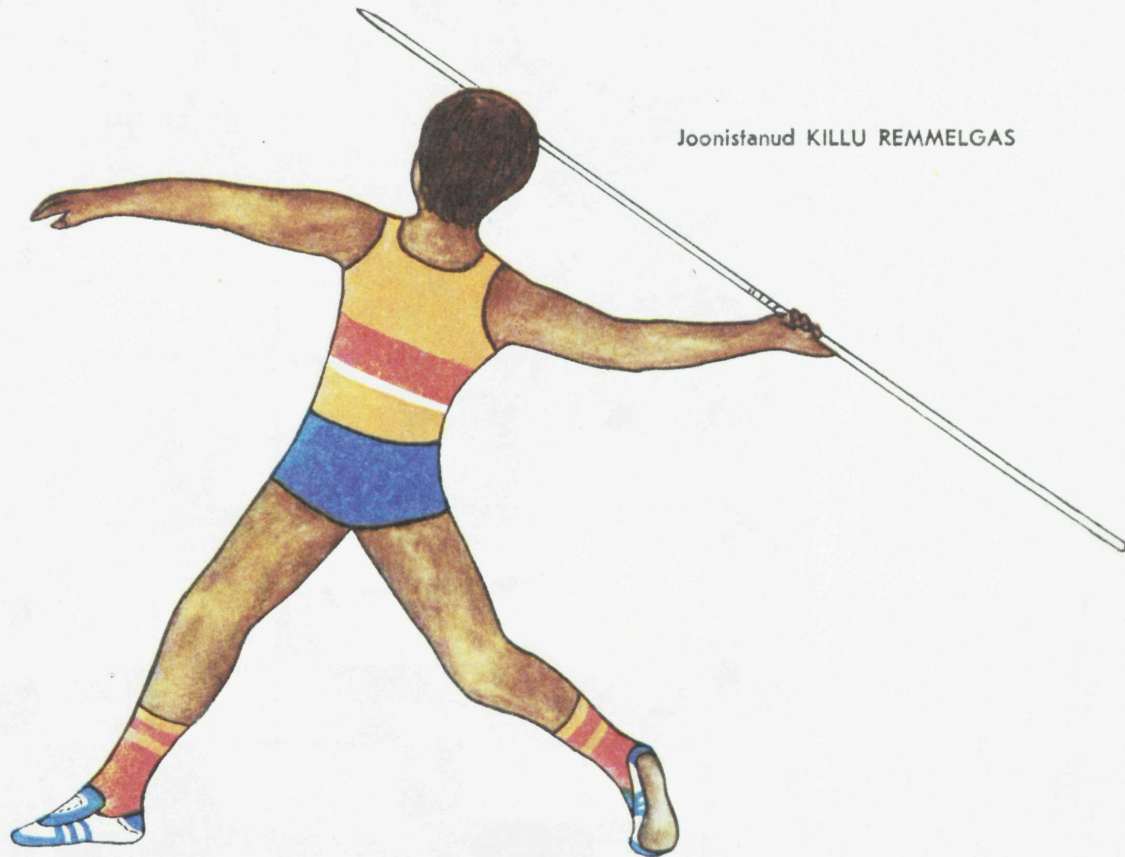
«OI, RITA,» NOOMIS EMA. «SUL TULI JU SIIS KÜLMA ÖHKU SUHU. POLE IME, ET SA NÜÜD KÖHID.»

«MA MÄNGISIN KALA.»

«AGA KALAD EI KARJU,» ÜTLES EMA.

SEDA PUNAST JOONT MÕDDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖLEHT

Joonistanud KILLU REMMELGAS

Moskva olümpiamängude kavas on ka heited — kettaheide, kuulitõuge, odavise ja vasaraheide. Kuulitõuke maailmarekord on 22 meetrit ja 15 sentimeetrit. Umbes nii kaugemale ulatuksid viis üksteise sappa seatud sõiduauto «Moskviitš». Kuul kaalub umbes sama palju kui neli liitrist pudelit piimaga (pisut üle seitsme kilo). Vasar on kuuliga üheraskune. Ta ongi tegelikult kuul, millel traadist saba taga. Saba lõpeb käepidemega. Kui vasarat enda ümber keerutada ja õigel ajal käepide lahti lasta, peaks ta olümpiamängudel lendama kuskile kaheksakümne meetri piirile (maailmarekord 80 meetrit ja 32 sentimeetrit).

Ketas on kergem, see kaalub umbes sama palju kui kaks leiba. Lendab aga vähem kui vasar. Küllap oled koolis jooksnud 60 meetrit. Lisa sellele maale veel kümme meetrit. Kaugemale kui 71 meetrit ja 16 sentimeetrit pole veel ühelgi võistlusel suudetud ketast lennutada. Kuuli tõugatakse, ketast ja vasarat heidetakse ringist. Ringi läbimõõt on umbes neli sinu sammu ehk pisut üle kahe meetri. Heite või tõuke ajal sportlane ringist välja astuda ei tohi.

Heitealaks loetakse ka odavise. Oda on kettast üle kahe korra kergem. Ta kaalub sama palju kui kaks tavalist saia. Hoojooksule järgnev võimas käetõmme lennutab oda jalgpalliväljaku ühe värava alt peaaegu et teise värava alla. Maailmarekord on 94 meetrit ja 58 sentimeetrit.

Naissportlaste kuul, ketas ja oda on meeste omadest kergemad. Vasarat naised üldse ei heida.

JAAK PIIR

ODAVISKAJA

Lõika odaviskaja koos kinnitusribadega välja. Murra kinnitusribad, nii nagu näidatud joonisel, ja kleebi odaviskaja alusele.

MAIMU LINNAMÄGI

Väga kena mees

Arstionusid on lastel häbemata vähe.
Lastearstitädised on küll ja küll.
Mina hakkam arstionuks!
Pikal sammul lähen
laste juurde,
lumivalge kittel üll.
Arvan, et mul võiksid olla
rõõmsad hallid silmad,
kuuldetoru taskus,
targad prillid ees...

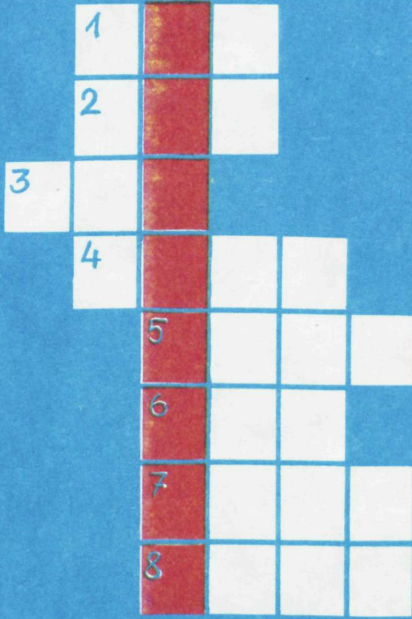
Siis kõik lapsed võiksid tulla,
hirmust hoopis ilma,
mõistaksid, et mina olen
väga kena mees.

Kuulatan ja koputan
ja plaasterdan ja paitan.
Kui on tingimata tarvis,
näidatagu keelt!

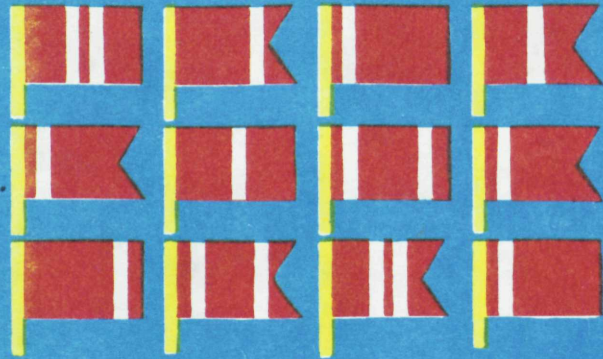
Igatahes lapsi mina terveks teha aitan,
mitte ükski ema ärgu heitku meelt!

LEIA VASTANDSÖNAD. ÕIGE LAHENDUSE KORRAL SAAD ÜLALT ALLA LINNU NIME, KES TALVEL OTSIB TOITU KÕLUMATA JÕE VÕI OJA PÕHJAS JOOSTES.

- 1. SULGEI
- 2. TAGA
- 3. VANA
- 4. SEAL
- 5. PEENIKE
- 6. JULGE
- 7. ÜÜ
- 8. LÕHIKE

LEIA KAKS PAARI SARNASEID LIPUKESI.

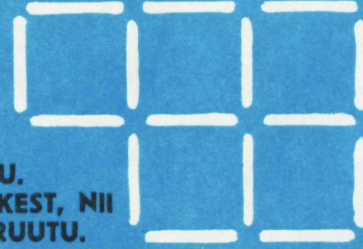

KUI TUNNET LINNUD ÄRA, SAAD PUNASTEST RUUTUDEST TEADA, MISSUGUNE LIND TEEB OMA PESA JA KASVATAB POEGI TALVEL.

Joonistanud PIRET NIINEPUU

JOONISEL ON VIIS RUUTU. VÕTA ÄRA KOLM POSTIKEST, NII ET JÄRELE JÄÄB KOLM RUUTU.

ELKNO Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 11 — 1979. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskmittee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja S. Järv 681-538, toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär H. Väli 681-400.

Laduda antud 1. X 1979. Trükkida antud 19. X 1979. Trükiarv 72 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,83. MB-08919. Tellimise nr. 3130. EKP Keskmittee Kirjastuse trükkkoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel V. MAASKI foto «Keila Algkooli õpetaja Reet Rekkaro IIb klassi laulutunnis».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200090. Парну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР Таллин, 200 101. Парну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 3130. Тираж 72 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

NENDE PLIIATSITEGA SAAKS
ALLES ILUSA VÄRVILISE PILDID.

AJAME KÄED SIRGU JA TEEME
JALAVIBUTUSI, ALGUL PARE-
MA, SIIS VASAKU JALAGA. SEE
HARJUTUS NÄIB KOIGILE MEEL-
DIVAT.

KSÜLOFONILT SAAB ÕIGE AL-
GUSE KÄTTE JA KOHE HAKKAB
KÕLAMA LAUL «IGADHEL OMA
PILL». PEAGI TAHAME NII KAU-
GELE JÕUDA, ET IGADHEL
MEIST KA OMA PILL OLEKS.

SELLEST ROOSAST PABERITÜ-
KIST PEAB SOOLATOOS SAA-
MA. HUVITAV, KUIDAS MA
NÕUD PEAN MURDMA, ET KOIK
IKKA ÕIGESTI LÄHEKS.

KÜLAS KEILA ALGKOOOLIS

JA ONGI AEG KOJU MINNA.
NENDE POISTE PÄEV LÄKS
IGATAHES KORDA.

KEILA ALGKOOOLIS KÄISID
VIIVI VARIKSAAR
JA VOLDEMAR MAASK

